

Tu skaitai skelbimą: ne kasdien pasitaiko šitoks pasiūlymas. Dar kartą perskaitai skelbimą. Atrodo, kad jis skirtas tik tau, niekam kitam. Net nepastebi, jog pelenai nuo cigaro galo byra tiesiai į arbatą, kurią geri šioje nešvarioje pigioje kavinukėje. Dar sykį skaitai. Kviečiamas jaunas istorikas. Tvarkingas, kruopštus. Puikiai mokantis prancūzų kalbą. Gebantis atlikti sekretoriaus darbą. Jaunas, kalbantis prancūziškai, pageidautina gyvenęs Prancūzijoje. Trys tūkstančiai pesų per mėnesį, maistas, patogus kambarys, saulėtas, tinkamas darbui. Trūksta tik tavo pavardės. Skelbime trūksta tik stambesnių ir juodesnių raidžių: Felipè Monteras. Kviečiamas Felipè Monteras, buvęs Sorbonos stipendininkas, istorikas, prikimštas nereikalingų žinių, mėgėjas raustis senuose rankraščiuose, privačių mokyklų asistentas – devyni šimtai pesų per mėnesį. Tačiau

net jeigu taip būtų parašyta, tu nepatikėtum ir manytum, jog tatai tik pokštas. Donselės 815. Atvykti asmeniškai. Telefono nėra.

Palieki arbatpinigių ir pasiimi portfelį. Ko gero, kitas jaunas istorikas, esantis tokioje pat padėtyje kaip ir tu, jau perskaitė skelbimą, atskubėjo pirmas ir užėmė vietą. Žingsniuodamas gatve stengiesi išmesti visa tai iš galvos. Ties kampu, laukdamas autobuso, užsirūkai cigaretę ir mintyse kartoji datas, kurias reikia mokėti atmintinai, jei nori, kad tave gerbtų visados apsnūdę moksleiviai. Ruoškis. Artinasi autobusas, o tu vis žiūri į savo juodų batų galus. Ruoškis. Įkiši ranką kišenėn, pažarstai variokus, pagaliau surandi trisdešimt sentavų, suspaudi juos kumštyje, tvirtai čiumpi geležinį turėklą ir išoki autobusą, kuris niekada čionai ne-sustoja, įsispraudi tarp stovinčių keleivių, dešine ranka laikaisi turėklą, paspaudi po pažastimi portfelį, o kairę mašinaliai dedi ant užpakalinės kelnių kišenės, kur guli piniginė.

Ši diena praeis įprastai, kaip visos, ir tą skelbimą tu prisiminsi tik kitą rytą, kai vėl atsisėsi prie staliuko kavinukėje ir, užsisakęs pusryčius, atskleisi laikraštį. Paskutiniame puslapyje vėl pamatysi ryškias skelbimo raides: *jaunas istorikas*. Vadinasi,

vakar niekas neatėjo. Tavo žvilgsnis sustos ties paskutine eilute: keturi tūkstančiai pesų.

Tu nustebsi sužinojęs, jog Donselės gatvėje kažkas gyvena. Visą laik mane, kad senajame miesto centre nebėra gyventojų. Iš lėto žingsniuojanti šaligatviu, mėginamas įžiūrėti 815 numerį tarp susigrūdusių kolonijinių namų, dabar paverstų įvairiausiomis dirbtuvėmis, laikrodžių ar batų taisyklomis ir užteigėlėmis su gaivinamaisiais gėrimais. Namų numeriai šiame kvartale ne sykį kaitaliojami, pertaisinėti, beviltiškai sumaišyti. 13 greta 200, seno koklinio namo numeris 47 perbrauktas ir virš jo kreida užrašyta: *dabar 924*. Pakeli akis į viršutinius aukštus: juose niekas nepasikeitė. Čia nėra griaudėjančių pianolų, švytinčių reklamų, jų nepuošia vitrinos su pigiais niekučiais. Čia vien tik tamsus akmuo, meksikietiški barokiniai papuošimai, aptrupėję šventieji nišose, nutūptose balandžių, balkonai su švieslaidėmis, skardiniai stogų grioveliai, laštakai su smiltainio pagražinimais. Langai pritemdyti ilgomis žalsvomis užuolaidomis; nuo vieno tokio lango kažkas atšoka, sutikęs tavo žvilgsnį, tada tu apžvelgi portalą, įmantriai apraizgytą laukinių vynuogių, ir tavo akys sustoja ties išblukusiais vartais: *815, anksčiau 69*.